

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

Café-Concert „De La Paix”

Reguliersbreestraat 31-33, Amsterdam
Telefoon 5992Middag- en Avondconcert.
Verlaagd tarief.

HOTEL „DU COMMERCE” KALVERSTR.

LUNCH f1.50, DINER f1.75
LOGIES f3.—

ALS DE LENTE KOMT — IN ARTIS
De prachtige witte pauw pronkt (zie ook blz. 90)

Wollen dekens wasschen f0.55—f1.75. Modelwasscherij

DE *Lelie*
Wacht blank de velle

over het Y.

STOK'S RIJWIELHANDEL

WAGENAARSTRAAT 55-57 - TELEFOON ZUID 4801

Origineele „Raleigh”, - „Burgers E.N.R.”- en „Germaan”-Rijwielen. - Zeer billijke prijzen
Desgewenscht gemakkelijke betalingsvoorwaarden.

FOTOGRAFEERT!

MET
EEN CAMERA VAN
WED. W. HOLST
AMSTERDAM HARINGPAKKERSSTEEG
10, 14, 16 & 18

Probeer ze heden 15 cent

Bensdorp's Robbies
Fijne Melkchocolade met Zuidvruchten

Weg met de waschvrouw!

Ik wasch zelf!

Mijn prima kwaliteit
Gummi en Celluloid
Boorden, Fronts, Manchetten, Verpleegsterboorden en manchetten, Halfhemdjes voor oude heeren enz.

zijn alleen met koud water af te wassen, jaren te dragen, van het beste linnen strijkgoed niet te onderscheiden, met knoopsgatenversterking voorzien en nemen beslist geen vuil aan.

Speciaal Huis:
ALEX HAASE, A'dam
Haarlemmerstraat 36

ZOO IS HET!

„Wat zou ik toch graag dit of dat zijn”, denkt menigeen.

Welnu, wat belet U het niet te worden? De een kan beter leeren dan de ander, doch wat zegt dat? Dan doet ge er maar wat langer over en als ge ernstig wilt, kunt ge met onze beproefde methodes Uw doel bereiken.

Duizenden, beneden het middelmatige begaafd, doch van goeden wil, hebben wij met succes, door middel van onze schriftelijke privaattlessen, opgeleid voor onderscheidene examens, ambten en beroepen. Wij binden Uwe studie niet aan tijd en plaats en de kosten behoeven niemand af te schrikken.

Aan onze Correspondentieschool, de grootste ter wereld, werken meer dan honderd wettelijk bevoegde en door ons met zorg gekozen, geroutineerde leeraren.

Wilt ge wat worden of wenscht ge positieverbetering, schrijf ons dan nog even. Wij geven U gratis en zonder eenige verbinding Uwerzijds, alle gewenschte inlichtingen.

Bureau „Wetenschappelijk Nieuws”
Leliegracht 30, Amsterdam
L. WIERTS, Directeur.

VRAAGT STEEDS
HOOGHOUTD'S
VALENCIA en MORELLEN op Brandewijn
Firma H. J. HOOGHOUTD, Groningen
Telegram-adres:
Valencia-Groningen
Telefoon 543

MATH. VAN DE GRAAF
FIRMA J.W.J. VERMEIJ
VARKENSSLACHTERIJ
MET
ELECTRISCHE WORSTBEREIDING
SPECIALITEIT IN
FIJNE VLEESCHWAREN
TELEFOON NOORD 9033
Assendelftstraat 3 - AMSTERDAM
BEZORGING DOOR DE GEHEELE STAD

Jogal
Snel en zeker werkend tegen
Rheumatiek Verkoudheid
Hoofd- en Griep
Zenuwpijn Influenza
Togal-tabl. bij alle Apoth. en Drog. verkrijgb.

Laat Uw premieplaat van „De Stad” omlijsten bij
J. BARWEGEN
in Spiegels, Schilderijen en Portretlijsten.

Specialiteit in het OMLIJSTEN
van alle soorten Platen.
Groote sortering Etsen.
ROSMARIJNSTEEG 6, AMSTERDAM
Tel. Centrum 2186.

A. H. LEMARCHAND
MEUBELMAKER
Nassaukade 304a - A'dam
Aparte Modellen
Gewone Prijzen

Uw Gezondheid
gaat voor
maak Uw lichaam
krachtig door
goede rust!
Op onze Stalen
Gezondheids
Matrassen
15 JAAR GARANTIE
BLOM
TEL. 29520
FERD. BOLSTR. 18

1 Persoons 19.50
2 Persoons 24.50

H. SCHEUERMANN & CO
VERTEG: ICA - DRESDEN
AFD. KINOMATOGRAPHIE
AMATEURKINOHUIS
SPEC. FILM VERHUUR
VOOR PARTICULIEREN
KERKSTRAAT 148. TEL: 34316

Corona
Corona-Bonbons zijn fijn van smaak

Een aantrekkelijk blad dat gaarne wordt ingezien en gelezen door jong en oud is zeer zeker „De Stad Amsterdam.” Dat het wordt doorgezien, bewijst ons de enorme toezending van antwoorden die wij na uitschrijving op
ONZE PRIJSVRAGEN
mogen ontvangen. 'n bewijs van medeleven met alles wat in De Stad vermeld wordt. Datzelfde geldt natuurlijk niet alleen de prijsvragen maar ook onze advertentie's
Kan een Adverteerder meer wenschen?

STOOMWASSCHERIJ
NEERLANDIA
'T GOEDKOOPSTE
3DE HUGO DE GROOTSTRAAT
(HOEK FRED. HENDRIKSTR.)
TELEFOON 33908

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart hiermede zich te abonneeren
op DE STAD AMSTERDAM à $\frac{f 1.62^5}{f 0.12^5}$ per drie maanden ¹⁾
per week

Naam

Adres

¹⁾ doorhalen wat niet verlangd wordt.

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons bureau Heerengracht 131, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 2 cent gefrankeerd.

De Administratie van
„DE STAD AMSTERDAM”
HEERENGRACHT 131
INGANG BERGSTRAAT

DE STAD

AMSTERDAM

HOOFDREDACTEUR ARTHUR TERVOOREN

ABONNEMENTSPRIJS:

f1.62⁵ PER KWARTAAL OF 12½ CENT PER WEEK.
LOSSE NUMMERS 15 CENT.

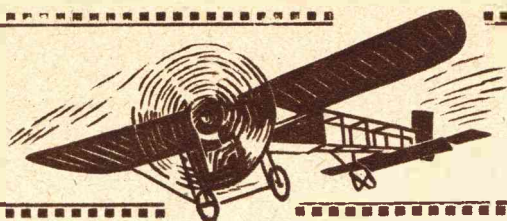
REDACTIE- EN
ADMINISTRATIE-ADRES:
HEERENGRACHT 131
TELEFOON 43304

ADVERTENTIEPRIJS:

50 CENT PER REGEL. :: BIJ CONTRACT BELANG-
RIJKE KORTING. :: VOORPAGINA EXTRA TARIEF.

De mooie dagen zullen toch eindelijk wel eens komen en daarom lijkt het ons gewenscht, eens wat meer aandacht te gaan besteden aan den omtrek der stad. Zij die hun vrije Zaterdagmiddagen en Zondagen, met een genotrijke wandeling willen vullen, of die, nu de avonden zoo lang zijn, na het diner er nog een paar uurtjes op uit gaan om van de natuur te genieten, kunnen in den omtrek nog menig plekje vinden dat zijn eigenaardige bekoring biedt, hoezeer het dan ook, haast zouden we zeggen spreekwoordelijk is geworden, dat Amsterdam geen omstreken heeft. Om te beginnen hierboven een kijkje op Ouderkerk aan den Amstel, dat, al zou het maar alleen zijn door de wandeling er heen langs den Amstel, het doel van een aardig uitstapje kan zijn.

Het Vliegveld van het Kasteel

Naar het Engelsch
van Heddon Hill
door A. T.

„Vader, meneer Thyne van het kasteel zou u graag willen spreken als patiënt,” zei ze. „Ik heb m'n best gedaan om de honneurs waar te nemen, terwijl u weg was.”

„Valvular cardiac, of spinal meningitis?”
Met een ondeugend lachje keek Helen haar vader aan.
„Er mankeert hem absoluut niets,” was het

om u te spreken. Dat zag ik duidelijk aan z'n gezicht, toen u kwam.”

Dokter Learoyd knikte.

„Dat heb ik ook opgemerkt. Ik ben er niet achter wat hij in 't schild voert, maar ik wou, dat onze beste jongen z'n hoofd maar niet in den leeuwenmuil gestoken had. In zekeren zin ben ik onzen twijfelachtigen vriend toch de baas. Al was er ook geen spoor van de bronchitis, waarover hij zich beklagde en al is z'n lichaam nu ook nog gezond, ik kan je verzekeren, dat dit niet meer zoo heel lang zal duren. Hij drinkt geweldig.”

„Zou 't dan waar wezen, wat Tom denkt, dat het kasteel een geheime branderij is?”

„Dat hoeft nog niet.”

Dokter Learoyd schudde het hoofd.

„Kijk eens, als het zoo was, zou Ambler er toch wel meer op letten, dat zijn jongelui z'n preeken in praktijk brengen. Neen, ik denk, dat er gewichtiger dingen gaande zijn, en dat al dat tasten en zoeken hier beteekent, dat Tom zich begint te laten gelden in de vesting van Ambler.”

„Dan is z'n leven in gevaar,” zei Helen met tranen in de oogen. „Ze zullen hem vermoorden, net als dien ander!”

Zij stond op het punt, erbij te voegen, dat ze verlangde naar Maandagavond, maar ze legde zich zelf het stilzwijgen op. Als ze haar vader vertelde van het rendez-vous onder den kasteelmuur, zou hij haar niet laten gaan.

DE BOERENWETERING

„Als je hem maar geen recept gegeven hebt, dan zal 't wel losloopen,” lachte Learoyd. „Komt u mee naar de spreekkamer, meneer Thyne, dan kunt u me de symptomen uitlegen.”

Men hoeft niet zoo heel oud te zijn, om de Boerenwetering gezien te hebben, zooals zij is afgebeeld op de twee foto's die wij hier afbeelden: zeer velen onzer zullen er 's-zomers hebben geroeid en 's-winters schaatsen gereden en in beide jaargetijden hebben ze er zich verlustigd aan het landelijk schoon, dat deze mooi vaart te genieten gaf, aan het frissche groen en de mooie bloemen, aan de aardige boerenhuisjes en typische bruggetjes.

Hij ging het huis binnen en Thyne volgde hem, met een gezicht, alsof hij gehangen moest worden.

„Nou moet hij allerlei verzinnen en 't zal 'n toer voor pappie zijn, om z'n ziekte uit te vinden,” dacht Helen glunderend. „Wat 'n mop!”

Twintig minuten later kwamen de beide mannen weer te voorschijn. De dokter begeleidde zijn patient tot aan het tuinpoortje, schudde hem de hand en kwam toen bij zijn dochter.

antwoord. „Ik geloof, dat hij me heelemaal niet had willen spreken. Misschien kwam hij juist, omdat hij me had zien uitgaan. Wat had hij jou te vertellen, meisje?”

„Hij scheen hier te komen om, Tom te prijzen, als vliegenier en als kameraad en om me jaloersch te maken op de verdienstelijke dochter van meneer Ambler. Volgens meneer Thyne brengt Tom heel wat tijd zoek door in hoekjes te zitten flirten. Ik kan me hem zóó niet goed voorstellen — zelfs met mij niet. Maar u hebt gelijk, pappie, Thyne kwam heelemaal niet

HOE ZIJ WAS

ELFDE HOOFDSTUK.

DE PROEF VAN DE DRANKSCHOENEN.

Bij zijn terugkeer in het kasteel zocht Thyne dadelijk zijn chef op. Hij vond Ambler in zijn privé-kantoor, in gezelschap van Calypso, die, in een langen stoel liggend, een sigaret rookte.

„Ik heb uw orders stipt uitgevoerd, meneer,” rapporteerde Thyne. „Ik heb de dochter van den dokter doen gelooven, dat we Baxter waardeeren als onzen besten vliegenier en ik heb haar meteen aardig jaloersch gemaakt. Ik heb het er 'n beetje dik opgelegd over de verliefdheid van haar aanbieder op een andere.”

Calypso blies een blauwen rookwolk naar het plafond.

„Je bent een kampioen-leugenaar, Leo,” zei ze. „Verliefdheid? Niets voor mij, hoor! Het spijt me heusch, want hij ziet er goed uit. Hij bevalt me wel.”

„Zeker zooals de muis aan de kat,” lachte Ambler. „Laat hem niet los, Cally. Amuseer je met hem. Ik ben er niet bang voor, dat je hem niet zal weten te winnen. We moeten ervoor zorgen, dat z'n hoofd op hol raakt, voor het geval, dat hij eens ongewenschte ontdekkingen zou doen. Daarom heb ik Thyne gestuurd, om hem van z'n vrienden in het dorp te vervreemden. Hij moet hier heelemaal geïsoleerd zijn — anders blijft hij een bron van gevaar. Je hebt toch geen reden om te veronderstellen, dat hij een spion is, Leo?”

„Neen. Ik was er niet zeker van, of hij den vorigen nacht niet had rondgeloerd, maar ik kon niets verdachts vinden. Hij lag in z'n kamer te slapen en ik vond geen spoor van een elektrische lamp, die, naar Gownner verzekerde, op de binnenplaats was gebruikt.”

Ambler knikte tevreden.

„En was er niets verdachts in het gedrag van Baxter, gedurende de vlucht naar Courtenay Peveril? Kreeg hij geen achterdocht? Wel Leo, ik zal hem nou wat verder op de proef stellen. Den volgenden keer, waarschijnlijk morgen, moet je hem, na de landing, naar de Bank sturen, in plaats van zelf te gaan. Ik heb daar een tweevoudig doel mee. Hij zal zich zeker bloot geven, als hij merkt wat er aan de hand is en als compromis wil ik de verantwoordelijkheid voor een actieve deelname aan onze onderneming op zijn schouders leggen.”

„Juist meneer,” zei Thyne. „Ofwel hij wordt onze deelgenoot, ofwel we beschouwen hem als een verrader en behandelen hem daarnaar.”

„Precies,” zei Ambler. „Ik hoop, dat dit laatste niet noodzakelijk zal wezen, want ik ben niet wreed van natuur. Ik zou hem veel liever met ons in hetzelfde schuitje willen hebben. Daarom nam ik hem in dienst. Het is wel geschikt, als we den zoon van den notaris hier als een der onzen kunnen beschouwen, met het oog op mogelijke slechte vermoedens.”

„Ik stel voor, dat we de proef van de drank-schoenen met hem nemen,” zei Thyne. „Ze was zeer nuttig in het geval van Dillon en van m'n onderzoekingen in het dorp weet ik, dat Baxter geen geheelonhouder is.”

„Zijn vader in elk geval niet,” antwoordde Ambler. „Ik heb hem eens ontmoet en hij was heelemaal niet te spreken over mijn blaadjes. En wat nu die proef betreft, breng jij dat in orde met Gownner.”

Laat in den middag van dien dag liep Tom door de tuinen achter het kasteel. Hij was van plan, dien nacht weer een bezoek te brengen aan de hangars. Hij begon genoeg te krijgen van zijn baantje en hij wilde nu in elk geval eenig resultaat zien van zijn pogen. De vlucht

een kwart liter in. Je zal je vannacht niet half zoo eenzaam voelen in je kamer.”

Tom, wetende wat hij te antwoorden had, klemde zijn vuisten in elkaar om een mogelijke aanval af te slaan.

„Ik heb dat bocht van je niet nooig,” zei hij. „Je schijnt niet te begrijpen, dat er zooiets bestaat als trouw aan je chef.”

De verwachte aanval bleef uit. Met een vloek trok Gownner zich terug en Tom kon ongehinderd zijn weg vervolgen naar de gebroken klip. Toen hij uitkeek over de zee lachte hij in zich zelf over de manier, waarop hij Gownner had beet genomen. In werkelijkheid voelde

een onderhoud met zijn chef. Het deed hem genoeg, meneer Ambler alleen te vinden, nu eens zonder het gezelschap van Calypso of Thyne. Hij moest zijn gedachten goed bij elkaar zien te houden en vooral het meisje had er slag van, hem min of meer van streek te maken.

Ambler legde zijn pen neer en keek hem aan met een kalme vriendelijkheid.

„Wel Baxter? Je schijnt opgewonden. Wat is er aan de hand?”

De stem van den ouden man klonk goedig.

„O, ik voel me alleen verplicht, u iets te zeggen,” was het antwoord, „al staat het mij

DE BOERENWETERING

Maar de stad, de groote stad, slokt alles op, wat mooi is in de omgeving. Voor de uitbreiding van het bebouwde gedeelte moet al wat er aan landelijkheid naast ligt wijken. En zoo heeft de voortgang van de uitbreiding Zuid de plekjes, op de bladzijde hiernaast afgebeeld, veranderd in wat men op deze bladzijde bovenaan ziet. Onderaan het laatste landelijke plekje, dat echter ook zeer spoedig zal moeten verdwijnen.

ook tegen, dingen van anderen over te brieven. Die mecanici van u, Gownner, is niet te vertrouwen. Hij schijnt iets geleerd te hebben van de Amerikanen; hij wilde me drank verkoopen.”

HOE ZIJ IS

naar Courtenay Peveril en Thyne's geheim bezoek aan de Bank had hem weer doen twijfelen aan het bestaan van een ongeoorloofde branderij, maar hij was er meer dan ooit van overtuigd, dat de drankbestrijdings-campagne slechts een dekmantel was.

Plotseling, toen hij in den moestuin kwam, ontmoette hij den man die zich zelf een mecanicien noemde, zonder ondervinding van het vliegen en alleen maar aangenomen voor het repareren van de machines.

Tom had dadelijk een antipathie gevoeld tegen Gownner en toen hij nu, met een sluw lachje, naast hem kwam loopen, vond hij hem onaangener dan ooit.

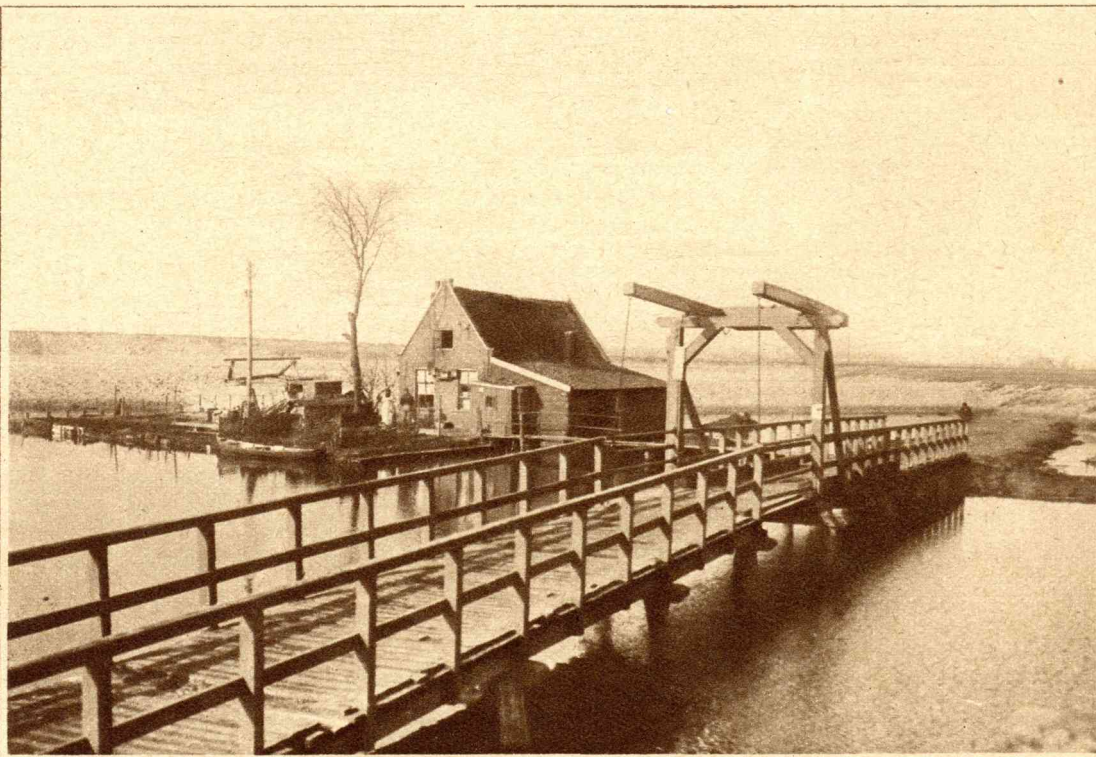
„Zoo jongen, hoe staat 't leven?” begon de mecanicien. Het is hier niet al te vroolijk, vindt je wel?”

„Ik zie er ook niets feestelijks in,” stemde Tom toe, in de hoop, dat de ander hem alleen zou laten.

„Toch is er iets feestelijks, als je er voor betalen kan,” antwoordde Gownner. „Kijk eens hier, Baxter, dat gedoe van onzen oude is een uitvloeisel van overzee. Maar de Amerikanen hebben er iets op gevonden — dranklaarzen noemen ze het — een geheime bergplaats van whiskey in een paar laarzen, die door een ondernemend man gedragen worden. — Nou, hier draag ik de dranklaarzen. Ik heb verschillende goede klanten onder je collega's, en het zal me plezier doen, jou ook als klant te krijgen.”

Rondkijkend, met een groot vertoon van voorzichtigheid, bukte de spreker zich en uit een geheimzinnige bergplaats haalde hij een flesch te voorschijn.

„Wil je een druppel?” vroeg hij. „Op je gezondheid, hé, om eens te proeven. De rest kan je dan krijgen voor 'n riks. Er zit nog haast

hij zelf zich alles behalve trouw aan zijn chef, maar hij twijfelde eraan, of Gownner was waar hij zich voor uitgaf.

Misschien was de heele geschiedenis op touw gezet om hem op de proef te stellen. In elk geval kon het geen kwaad daarnaar te handelen. Als Gownner werkelijk whiskey verkocht, achter Ambler's rug om, dan verdiende hij straf en als hij alleen maar orders uitvoerde om hem op de proef te stellen, dan zou hij natuurlijk toch geen straf krijgen.

Tom ging terug naar het kasteel en vroeg

De propagandist voor geheelonhouding vouwde zijn handen en begon toen te schreien. De tranen bleven onzichtbaar, want de dikke handen werden voor het gezicht geheven, maar de droeve snikken en de schokkende schouders teekenden een beeld van wanhoop.

„En ik vertrouwde dien man,” snikte Ambler. „Dit is erger dan de beet van een slang, Baxter. Maar ik ben je toch dankbaar voor je openhartigheid. En ik zal ernstige maatregelen nemen, dat zoo iets in de toekomst niet meer gebeuren kan.”

UIT ZAANDAM. Een aardig kijkje uit Zaandam, genomen van den Zuiddijk op het Sluispad.

Kort nadat Tom het privé-kantoor verlaten had, kwamen Thyne en Gownner er binnen.

„Dus die rekrut is betrouwbaar,” zei de chef. „Hij is zooeven hier geweest om jou aan te klagen, Gownner. Die is dus wel oprecht, niet?”

„Hij was oprecht, ja,” was het antwoord. „Ik speelde comédie, want ik hield me vreese-lijk boos, toen hij me er van langs gaf. Nee meneer, die Thomas Baxter is te vertrouwen. Hij gaf me een uitbrander, omdat ik u tegenwerkte. En 't was niet, omdat hij geheelont-houder is — geen kwestie van. Hij had wát 'n zin in 'n slokje, toen ik hem de flesch liet kijken!”

„Zie je wel, Leo,” zei Ambler, zich tot Thyne wendend, „die jongen is te vertrouwen. Uitstekend geschikt voor zondebok. Neem hem morgen maar mee op de vlucht naar Courtenay Peveril.”

„Uitstekend meneer,” antwoordde Thyne. Maar er was geen enthousiasme in zijn stem.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

„N. F. WARREN FISHER.”

Tom stond, met zijn oor stijf tegen de deur van zijn slaapkamer gedrukt, opmerkzaam te luisteren. Hij had daar al meer dan een uur gestaan, van het oogenblik dat hij op zijn kamer gekomen was, na een landerigen avond, gedurende welken hij getracht had te weten te komen, of een of meer van zijn kameraden er al eens bij Gownner was ingevlôgen. Zijn voorzichtige vragen leverden geen resultaat op. Als de whisky-flesch hun al was aangeboden, dan wilde toch geen der jongens het erkennen.

Als gewoonlijk had hij het raam open-gelaten. Een oogenblik zijn post bij de deur verlatend, ging hij naar het raam om daar te luisteren. Kort nadat hij was binnengekomen had hij het licht uitgedaan, zoodat hij niet bang hoefde te zijn, dat men hem van buiten zag. Hij hoorde weer het doffe geluid van machines, dat hij ook gehoord had op zijn nachtelijken tocht naar de stallen.

Terugkeerend naar de deur van zijn kamer bleef hij opmerkzaam staan luisteren en opeens hoorde hij een zwak geluid, dat hij, door wat hij reeds vroeger had opgemerkt, wist thuis te brengen. Thyne kwam uit zijn kamer, die verder op de gang gelegen was. Tom twijfelde

er niet aan, of hij ging naar de stallen, om daar toezicht te houden op het nachtelijke werk.

Tom was van plan, dien nacht een nieuwen onderzoekingstocht te onder-nemen, maar er was iets in het geluid dat Thyne maakte bij het sluiten van zijn deur, dat hem op een nieuwe gedachte bracht. Hij had zich telkens al tevergeefs afgevraagd, hoe hij in de stallen zou kunnen komen, terwijl de machines daar aan 't werk waren. Maar de stallen waren hermetisch gesloten.

Nu meende hij, dat er een gemakkelijker en veiliger weg was, waarlangs hij mogelijk iets te weten zou kunnen komen. Geruischloos zijn deur ope-nend, sloop hij naar die van Thyne en, zooals hij uit het geluid had meenen op te maken, bemerkte hij, dat de deur niet goed gesloten was. Hij duwde de deur open en even verlichtte hij de kamer met zijn electrische zaklantaarn. Het bed in de kamer was onaangeroerd. Er was geen schrijftafel, noch eenig spoor van papieren, die iets konden be-teekenen. Er was niets te zien dan kleeren en toiletartikelen.

Zoodra hij er zich van overtuigd had, dat het vertrek niets bizonders bevatte, knipte Tom zijn lantaarn uit, daar hij het niet waagde de kamer langer te verlichten en liep hij, op den tast, terug naar de deur. Bij den drempel schopte hij tegen iets hards en daar hij vermoedde, dat het iets was, dat Thyne verloren had, raapte hij het op en stak het in den zak. Hij had er een voorgevoel van, dat zijn vondst van gewicht was en zijn voorgenomen tocht naar de stallen opgevend, keerde hij terug naar zijn eigen kamer.

Hij was zoo nieuwsgierig, dat hij het waagde even licht te maken om te onderzoeken wat hij gevonden had en hij zag, dat het een ovaal blokje koper was, gegraveerd met fantastische figuren. Daar het veel licht en tijd zou kosten om het gegraveerde te ontcijferen be-sloot hij daarmee te wachten tot het aanbren-ken van den dag, wanneer hij dit zou kun-nen beproeven, zonder door het verlichten van zijn kamer de aandacht te trekken. Hij kleeedde zich dus uit en ging te bed.

Maar vóór Tom in slaap viel hoorde hij een haastigen stap in de gang en daarna het openen van Thyne's deur. Een kwartier verliep en de voetstappen keerden terug. Thyne was blijkbaar teruggekomen om te zoeken naar wat hij verloren had — waaruit dus wel bleek, dat het iets was wat bij het werk in de stallen moest worden gebruikt.

Tom sliep, tot hij gewekt werd door de zon en zijn horloge wees aan, dat het nog wel een paar uren zou aanloopen, eer het gewone dagelijksche bedrijf in huis beginnen zou. Het machinegedruisch had opgehouden. Hij stond op en onderzocht nauwkeurig het koperen blok. Blijkbaar was het een cliché, zooals die bij het drukken van platen gebruikt worden, maar hij kon niet ontcijferen wat er opstond. Daarvoor zou hij eerst een afdruk van moeten zien.

Na veel vergeefsche pogingen met behulp van gewonen inkt, verdikt met roet uit den schoorsteen, verkreeg hij eindelijk eenig re-sultaat, al was het dan ook nog vaag en on-duidelijk.

(Wordt voortgezet.)

ROOKT
Spatram

UITSLAG PRIJSVRAAG XX

De opgave was een vijftien regel toe te voe-gen aan de volgende Limerick:

Een aardig jong meisje uit Laren
Was flink voor haar uitzet aan 't sparen
Ze had bijna genoeg
Toen — 't was heusch niet te vroeg —

Een fraai lederen porte-feuille werd toegekend aan K. Polak, Korte Koning-sstraat 33, A'dam voor:
Doorzag zij zijn doel — liet hem varen.

Een zwaar verguld Gilette scheerappa-raat aan: A. J. P. L. Noo-teboom, Zand-voortschelaan 117, Heem-stede, voor:

Ervoer zij, hoe schoonmoe-ders waren.

Een klokje aan: Mej. J. v. Noordwijk, 2de van Swinden-sstraat 47 huis, A'dam, voor:

Haar schat zich failliet liet verklaren.

Een fruitmandje aan: mej. J. Dijkstra, v. Beuningestraat 25 A'dam, voor:

Haar erflante stierf voor haar jaren.

Een kistje Spatram-sigaren aan: Joh. Vlietman, L. Leidschedwardsstr. 25 A'dam voor:

Gezegd werd, laat dien man toch varen.

Th. Jansen, Madoerastr. 49 A'dam voor:

Noch duiten, noch man d'r meer waren.

En J. A. Mollee, Marnixstr. 159 A'dam voor:

Haar schat met haar geld is gaan varen.

Een bus Amstelcacao van 1 K.G. aan: M. Hes, Nassaukade 336, A'dam voor:

Haar manlief in spe kwam met maren.

G. Schreuer Jr. Elandsgr. 64 A'dam voor:

Haar schoonmoeder kwam met de „maren.”

en Joh. Sweers, Spiegelgracht 27 A'dam voor:

Hij zag, dat zij had valsche haren.

Een bus Amstel-cacao van 1/2 pond aan: A. H. Bakker, Marnixkade 47 II A'dam voor:

Haar liefde voor hem ging bedaren.

M. Bomert, Pieter Aertzstraat 49, A'dam, voor:

Z' aan zuinigheid doorzicht ging paren.

en G. J. Scholten, Lijnbaansgracht 164 A'dam voor:

Zij zag dat hij had grijze haren.

Een pak Five o'clock tea aan: G. Fricke, Servaes Noutsstraat 8, A'dam voor:

Hij teekenen ging voor zes jaren.

B. van Dijk, Breedeweg 32 A'dam voor:

Zij besepte de huwelijksgevaaren.

en Mej. C. Slokker, Westerdoksdijk 46, A'dam voor:

Ze telde al zeventig jaren.

Voorts zal nog aan tien goede oplosser: een kunstplaat worden toegezonden.

PRIJSVRAAG XXII

Onze Limerick-prijsvragen hebben blijkbaar de dichtaders van velen onzer lezers dusdanig doen zwellen, dat wij het aandurven, hun nu eens wat meer dan één regel te laten schrijven.

Wij vragen ditmaal een aardig vier-regelig versje op de vele autobus-ongelukken die er in den laatsten tijd gebeuren.

Voor de door ons het aardigst geoordeelde versjes loven wij de volgende prijzen uit:

1 lederen sigarenkoker, 1 echt Gilette scheer-apparaat, 1 fraai klokje, 3 kistjes Spatramsigaren van 25 stuks, 3 bussen Amstelcacao van 1 pond, 2 dozen luxe post, 3 pakken Five o'clock tea, 10 kunstplaten.

Insendingen, geadresseerd aan de Prijsvraag-redactie van De Stad Amsterdam, Heerengracht 131, Amsterdam, worden ingewacht tot uiterlijk 10 Mei a.s.

Drank men vroeger 's avonds na de thee een glas wijn of bier, thans is het

Victoria-Water

Oberlahnstein

dat, vermengd met Sinaasappel, Citroen, of Limonade-siroop een verrukkelijken avondrank geeft.
Voor huishoudelijk gebruik bijzonder aanbevolen in heele Litereschroefflesschen, inhoudsprijs 32 cent.

Den 1sten Mei heeft de heer Knoll, Rijksveldwachter te Weesp, zijn 40-jarige werkzaamheid bij de politie herdacht.

Het bekende adres voor prima Optiek

Amstel 210

DE DROOM EENER MOEDER

Zacht dwarrelen de sneeuwvlokjes rond, voorbij de voorname huizen aan de Keizersgracht. Ze dalen neer op de hardstenen vensterbanken en blijven plakken tegen 't houten kozijn, als wilden ze door de smalle lichtgevende spleet der toegeschoven gordijnen naar binnen gluren. Maar wat ze daar binnen zien, bekoort ze niet. Daar zit in een hoek der kamer, naast 't witgelakte ledikantje, omhuïfd met zijde en kant, een elegante jonge vrouw, wier mooie trekken nu verduisterd zijn, door den rimpel van droefheid op 't voorhoofd, door den doffen, wanhopigen blik, in de anders zoo mooie oogen.

Die oogen staren onafgebroken naar haar doodzieke kindje, haar lief aanvallig Lieske. Angstig kijkt ze naar 't korte, afgebroken ademen der lieve kleine, voelt hoe de koorts-gloed haar wangetjes steeds hooger kleurt. Haar lievelingshondje loopt jankend en klagend om haar heen en vraagt om voedsel, haar mooie bloeiende planten, die overal in alle hoeken de kamer sieren en door haar met zooveel moeite gekweekt, staan nu verdroogd en verdord, nu geen liefdevolle hand ze meer verpleegt.

Ze ziet het niet, ze hoort het niet, ze is alleen nog moeder....

Moeder die angstig afwacht, of de moegesloten oogjes der lieve kleine zich weer spoedig in blij herkennen zullen openen, Moeder, die niets ziet en niets hoort van haar omgeving, voor wie niets anders bestaat dan 't kleine wit-omhuïfde bedje met z'n dierbaren inhoud.

En als van zelf gaan haar gedachten naar Hem, van Wien gezegd wordt, dat Hij de Heerscher is over leven en dood, en, ofschoon ze nooit tot dien Heerscher geboden heeft, voelt ze nu toch, dat ze niets meer te verliezen heeft, alleen te winnen, en ongemerkt prevelen haar lippen:

"O God, als Ge werkelijk bestaat, toon dan nu Uw Almacht, neem me 't liefste dat ik heb niet af, zonder m'n kindje kan ik niet leven, geen vroolijk stemmetje meer in mijn huis, geen kusje meer op mijn mond, geen kleine armpjes meer om mijn hals, dat kan ik niet allemaal missen. Ontneem me alles wat ik heb, m'n jeugd, m'n rijkdom en schoonheid, alleen dat eene niet. Ik zal nooit in U gelooven en nooit tot U kunnen bidden, als U mij m'n Lieske ontnemt." Toen had die God medelijden....

Jaren zijn voorbij gegaan, de eens zoo mooie vrouw woont nu met haar dochter Lieske ergens in een achterbuurt. Niets is haar van haar vroegere schoonheid gebleven, de eens zoo mooie glanzende haren zijn nu vergrijsd en gedund, de eens zoo elegante gestalte is door 't vele werken gebukt en gebogen en de eens zoo mooie oogen zijn door 't vele weenen dof en mat.

Hoe ze in dien toestand is? Ze herinnert het zich haast niet meer, kan nog slechts vaag denken aan een tijd dat ze eens alles aan God had opgeofferd, om haar kind, haar Lieske te behouden en weemoedig peinst ze verder: Ach, was 't toen maar gestorven, dan was 't nu een mooie Engel en zij had er dan geen zorg meer over. Maar neen, toen wilde ze immers niet, ze wilde immers liever alles missen, alleen 't kind niet, ja maar toen, hoe had ze toen ook kunnen denken, dat alles zoo zou loopen, dat haar kindje den verkeerden weg op zou gaan. Reeds vroeg om haar schoonheid overal gevierd, was ze overmoedig geworden en had met

DE GEBEURTENIS

Wat zijn ze zenuwachtig thuis,
U zult er van staan kijken.
En vader loopt fier door het huis
Als wilde hij doen blijken,
Hoe trotsch hij is, dat moeder lacht
En grootma's oogen stralen,
Omdat hij 't nieuwtje heeft gebracht
Dat heel het huis doet pralen.

En baby kluïft maar op haar duim
En kraait van blij verrukken
En niemand is in slechte luim,
Al gooit ze haar pop aan stukken.
De burens komen, moeder beeft
En vader zelf doet open,
En baby wordt gekust: — Ze heeft
Vandaag voor 't eerst geloopt.

A. T.

de jonge mannen gespeeld, ze allen geveild en tot zich getrokken, maar als 't er op aan kwam, zich met een hunner te verbinden, hen ruw en met een spotlachje van zich gestooten, ze wil-

De bekende Zeeuwse folklorist Houtekamer maakt met een gezelschap Zuid-Bevelanders een propagandatocht door ons land. Deze week kwamen ze in Amsterdam aan, waar ze op de Recla Zeeuwse dansen en liederen uitvoerden. Hierboven ziet men de Zeeuwen, van het Weesperpoort-station komende, de stad in gaan.

de niet gebonden wezen, wilde 't leven genieten, haar genoegens smaken, zonder zich door iemand of iets te laten weerhouden. Dat had de ernstigen onder hen doen schrikken en terugdeinzen, de anderen, de lichtzinnigen, waren gebleven, hadden met haar gefuïfd en uitstapjes gemaakt. Dagen lang was ze soms weggebleven, en haar moeder wist dan niet waar ze was, totdat Lieske dan op een goeden dag weer voor haar stond, opgetogen vertellend van alles en nog wat, in haar moderne begrippen niet voelend hoe zeer ze haar moeder door haar levenswijze verdriet aan deed.

Maar eens op een avond was Lieske na een afwezigheid van twee dagen schuw en angstig thuisgekomen, had steeds maar gehuild en gewild, dat ze dood was; toen had haar moeder haar gevraagd, wat haar scheelde, maar nee, ze wilde niet antwoorden, kon 't niet zeggen, maar die moeder-oogen die diep in de hare boorden, lazen daarin duidelijk, dat haar kind had opgehouden, kind te zijn....

En nu wacht ze in angstige spanning de komende dingen af, durft aan de naaste toekomst en de komende schande niet te denken, zit versuft voor zich uit te staren, totdat Lieske de kamer binnen komt en ruwweg zegt:

"Zeg moeder zit nu toch niet eeuwig zoo te kniezen om iets, dat toch niet meer te herstellen is; kom zet je d'r over heen, zoo erg is dat toch niet."

Ze voelt dat Lieske haar wild dooreen schudt, voelt een harden zwaren slag, en.... ontwaakt....

Ze is voorovergevallen op 't witgelakte ledikantje, grijpt angstig en met vreemd voor gevoel naar 't kleine kinderhandje, en rilt.... 't

AMSTERDAMMERTJES

DE SALAMANDERS.

In een tamelijk stille buitenwijk fietste de jongen. 't Was 'n doodgewone schooljongen op een oude, slecht onderhouden fiets, jongens zooals er in onze stad dagelijks duizenden schoolwaarts trekken. Maar deze jongen fietste met één hand, omdat zijn andere hand een touwtje vasthield, waaraan een glazen jampot bengelde. In den jampot zat water, een waterplantje en om het groen van die waterplant zwommen vier salamanders, die er zich natuurlijk, dank zij dat groene waterplantje, recht thuis gevoelden, behalve wanneer zij, wat nog al eens voorkwam, met hun kop tegen den glazen wand van den jampot bonsden. Dan warrelde het kluwen van bontgeklepte waterbewoners door elkaar en het was hen niet kwalijk te nemen dat ze hun best deden boven water uit te komen en als 't kon, hun gevangenis te ontvluchten.

Een en ander had tot gevolg dat de jongen niet zoo zeker fietste. Hij moest één oog in 't zeil houden om zijn diertjes niet te laten ontsnappen. Als een wat ver tegen het glas was op-

geklommen, en bijna den rand van den jampot bereikt had, schudde de jongen heftig met het potje, de fiets zwaaide angstwekkend heen en weer, maar.... de salamander viel weer in het water en rustte van zijn inspanning uit onder het lommer van de groene waterplant, waar hij met lodderoogen keek naar de pogingen van 'n mooien kamstaart, die zijn voorbeeld wilde volgen.

Met een hevigen schok viel de kamstaart weer in het water. De jongen had juist zijn jampot heen en weer willen schudden toen hij tegen een

steen opreed, de fiets kreeg een schok, de pot eveneens, de eerste kantelde om, de tweede ontviel des jongelings handen en.... brak? Neen, de pot brak niet, lezers! Jampotten kunnen soms wondersterk zijn, maar de pot rolde over de straatstenen, water en salamanders als spoor achterlatende. De jongen legde zijn fiets neer, pakte het potje, stopte een paar salamanders, met en benevens de waterplant er weer in, en toen naderde de juffrouw, die een van de beesten op zich toe zag tippelen. Met een gil, alsof ze een krokodil had zien naderen sprong ze opzijde tegen den jampot met inhoud, die ditmaal wél brak. Met een tweeden gil, deinsde de juffrouw achteruit en riep: „Vuile salemanders!”

„Da bè je zelf. Kè-je niet uitkijken?” riep de jongen boos dat zijn pot nu stuk was.

„Wat hè je de weg te versperre met die vieze diere.”

„Gaat uw dan op 't trottoir!” snauwde de jongen, die zijn beestjes ijverig bijeen raapte en in een vuilen zakdoek deponeerde.

Met 'n zwaai was hij weer op de fiets, den zakdoek met de salamanders bengelend aan het stuur.

T. L.

is zoo koud.... en ze begrijpt.... De Engel des Doods heeft 't gekust, met 'n wondervollen glimlach ligt 't daar, als wilde 't daardoor te kennen geven, hoe blij 't is heengegaan....

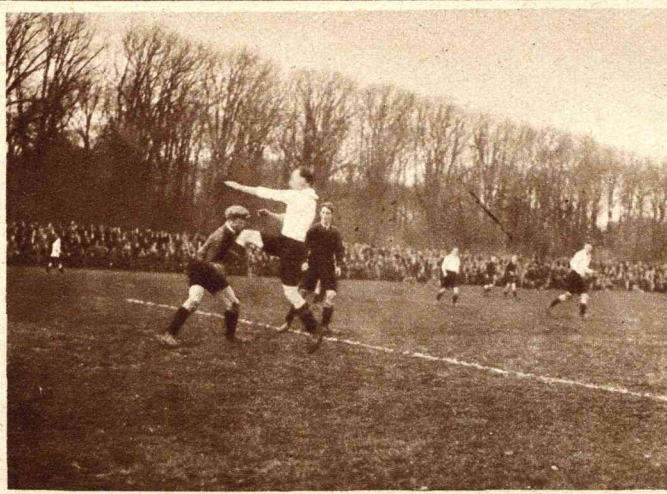
En als ze straks komen, om weg te halen 't kleine met bloemen overdekte kistje, begrijpt niemand de moeder, die haar kindje een glimlach nazendt....

M. HAMER.

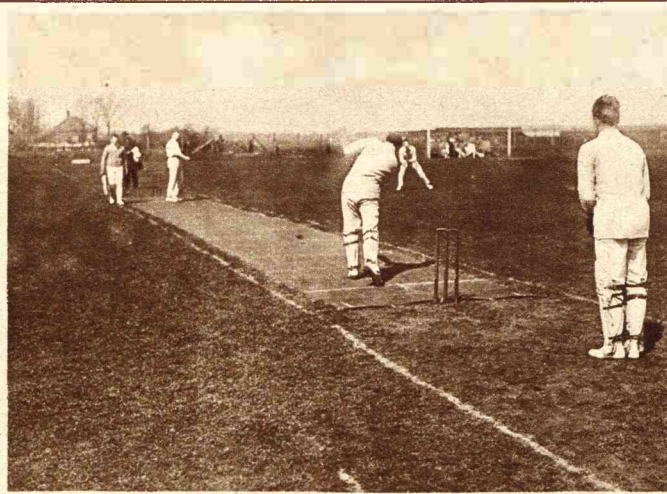
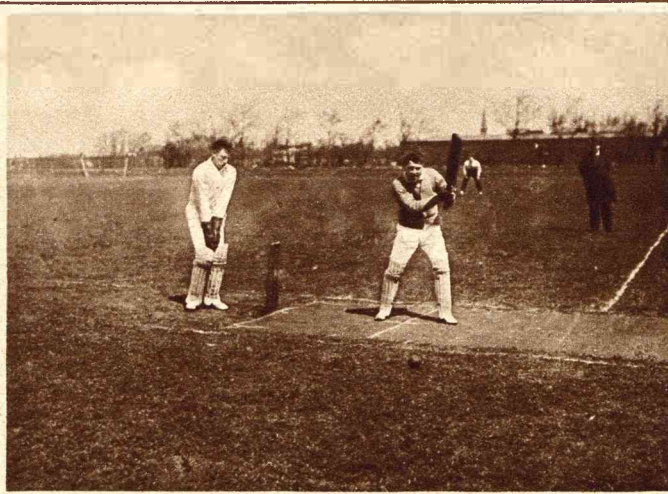
DE SPORTGEBEURTENISSEN VAN D

DE HOKBALWEDSTRIJD BLAUW-WIT—HAARLEM. — Deze wedstrijd werd gespeeld te Amsterdam op één der terreinen achter het Stadion. Blauw-Wit won na e
3. Een der Haarlemmers op weg naar het honk. 4. Nog een moment bij één der honks. De Haarlemmer

DE OEFENWEDSTRIJD VOORLOOPIG OLYMPISCH ELFTAL—KENNEMER ELFTAL OP HET H.F.C.-TERREIN TE HAARLEM. — De N.V.B. laat onze vo
woordigers voor de a.s. Olympiade geregeld oefenwedstrijden spelen. Verleden week Donderdag vond zoo'n oefenwedstrijd te Haarlem plaats. De Olympianen kwam
een Kennemer Elftal bestaande uit spelers van H.F.C., Haarlem, R.C.H. en Stormvogels. De N.V.B.-vertegenwoordigers kregen met 3-1 klop. 1. De beide elftallen, Oly
zwart-rood, Kennemer elftal zwart-wit; 2. De Olympische doelman Overmeer (Frisia) in actie; 3. Nog een moment voor het doel der vermoedelijke Olympi

HET CRICKETSEIZOEN GEOPEND. Haarlem en Rood en Wit openden Zondag j.l. met een friendly-game het
cricketseizoen. Ondanks het voor cricket allesbehalve gunstige weer, werd er met animo gespeeld. Wij plaatsen hier
een tweetal kiekjes uit de ontmoeting welke door Haarlem werd gewonnen.

EEN INTERNATIONALE WEDSTRIJD TE
De Amsterdammers sloegen de Belgen met ni

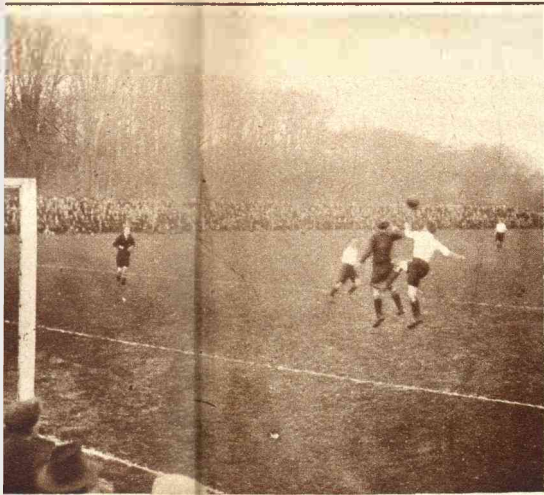

BELGIE—NEDERLAND TE ANTWERPEN (1-1). — Onder belangstelling van 25000 mensen, waaronder ongeveer 5000 Hollanders, heeft ons elftal in Antwerpen t
Zuidelijke naburen gelijk te maken. 1. Het Ned. Elftal, van l. n. r. Grensr. Vuyk, Visser, v. Linde, Groosjohan, v. d. Meulen, Denis, Snouck Hurgronje, Pijl. Knielend: Coppee, Gymmonprez, Larnoe, Thijs, Bastin. 3. De Hollandsche captain Denis biedt zijn Belgischen collega bloemen aan

SSSEN VAN DE AFGELOOPEN WEEK

het Stadion. Blauw-Wit won na een zeer spannenden strijd met 16—13 1. Blauw-Wit aan slag. 2. Parson van Haarlem — één der beste Haarlemsche spelers — in actie. 3. Een der honks. De Haarlemmer is juist op tijd binnen. 5. De Amsterdamsche aanvoerder Dulling aan slag.

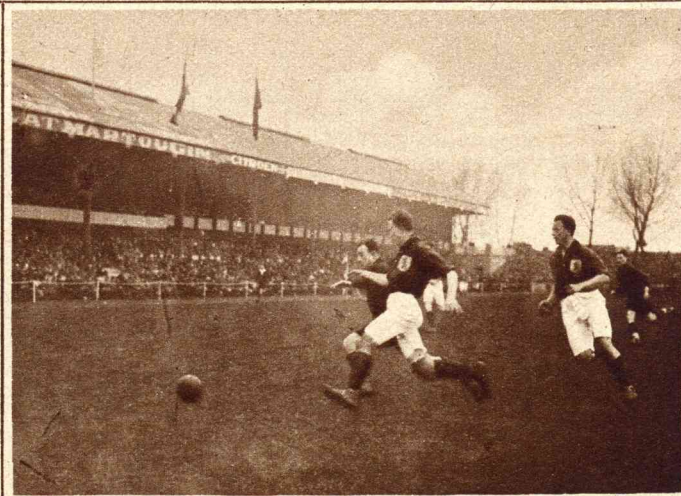

LEM. — De N.V.B. laat onze voetbalvertegenwoordigers een plaats. De Olympianen kwamen tegenover 3-1 klop. 1. De beide elftallen, Olympisch elftal en het doel der vermoedelijke Olympianen

E.D.O.—S.V.V. 2-0. — De Schiedammers speelden hun eerste ontmoeting, voor lijfsbehoud tegen de Haarlemsche 2e klasse kampioenen E.D.O. Met 2-0 werd S.V.V. geklopt en de Schiedammers zullen nu in de resterende wedstrijden krachtig van zich moeten afbijten willen zij voor de eerste klasse behouden blijven. Links: doelman Malta gaat een laag schot van den E.D.O. middenvoor stoppen. Rechts: De Schiedamsche achterhoede in actie.

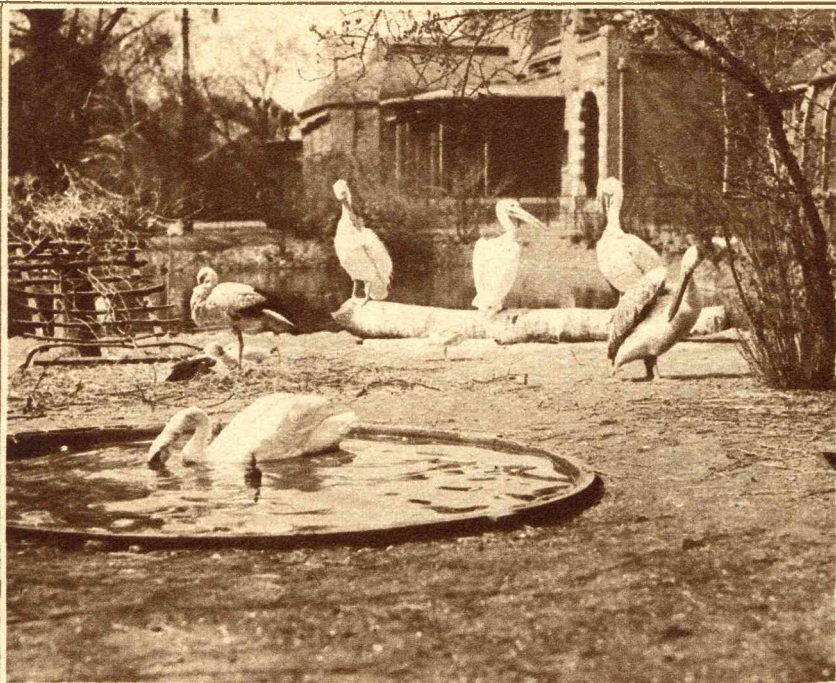

INTERNATIONALE WEDSTRIJD TE AMSTERDAM. — Op het Ajax-terrein speelde Zondag j.l. de club van dien naam een wedstrijd tegen de Racing Club de Bruxelles. De Amsterdammers sloegen de Belgen met niet minder dan 3-0. 1. Een moment voor het doel der Amsterdammers tijdens een hoekschop; 2. De Belgische doelman door Rutten gepasseerd; 3. Het elftal van de Racing Club de Bruxelles.

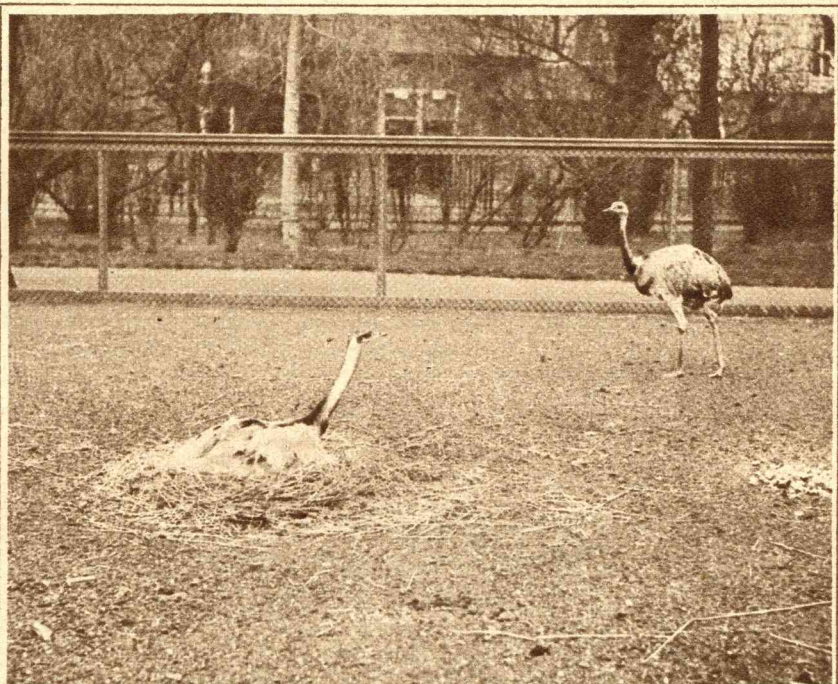

ers, heeft ons elftal in Antwerpen tegen de Belgen een heel goeden wedstrijd gespeeld. De Hollanders namen de leiding, doch ongeveer 10 minuten voor tijd wisten onze spelers, Snouck Hurgronje, Pijl. Knielend: Krom, Tetzner, de Natris, Lefevre. 2. Het Belgische Elftal. Van l.n.r. de Bie, Swaertenbroecks, Pelsmaekers, Fierens, Hanoe, Verbeek. 3. Een Belgischen collega bloemen aan. 4. Een fraaie spelkiek voor het Hollandsche doel. 5. Nog een moment voor ons doel. Denis redt.

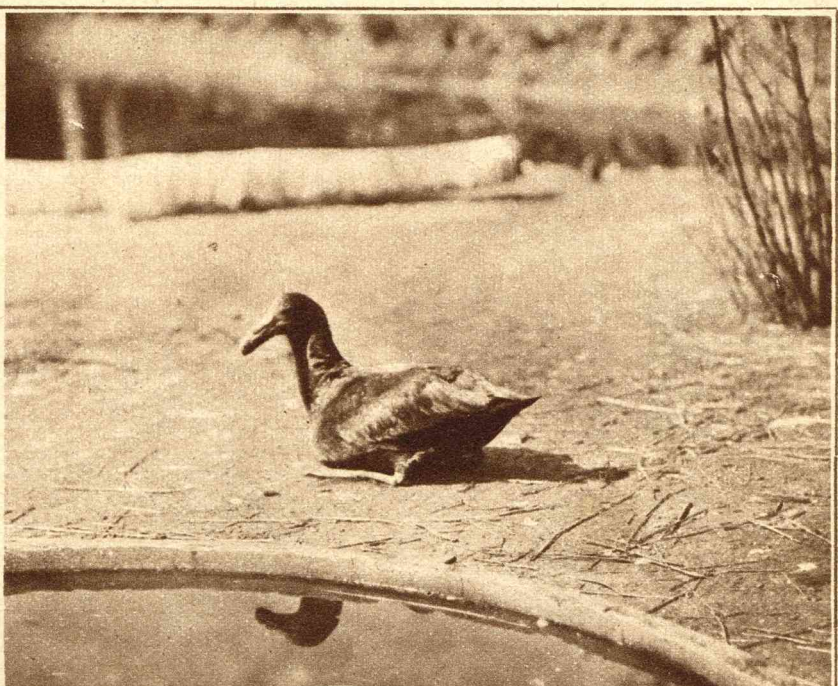
ALS DE LENTE KOMT = IN ARTIS

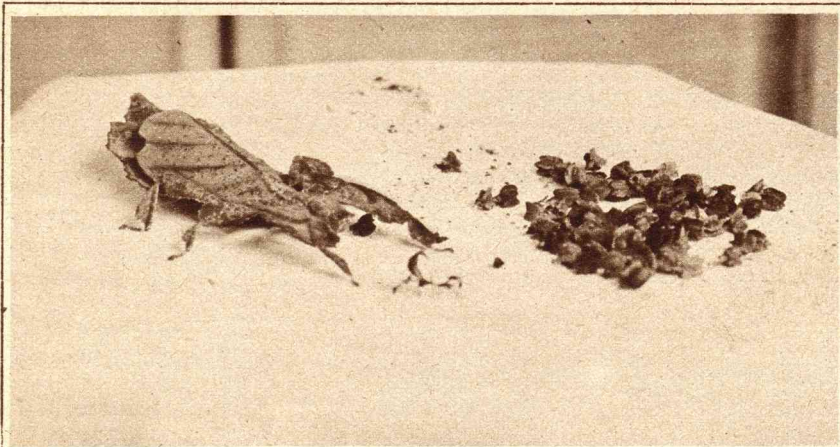
Heel de Artis-tuin leeft op; overal beginnen de heesters te groenen en de boomen te knoppen en verschillende vroege bloemen brengen reeds kleur in de omgeving. Maar ook het dierenleven laat zich gelden. Aan den vijver (foto links) zijn de ooievaars reeds aan het nestelen, terwijl daarnaast, op de balk, ook de pelikanen-familie druk in de weer is. Rechts: In de boomen aan den vijver bouwen de aalscholvers hun nesten.

De Rea uit Rio de la Plata, een struisvogel-familie, heeft haar nest reeds met vijf 12 c.M. groote eieren gevuld (links); op de rechte foto ziet men 't wijfje op het nest.

Links: De zwarte zwanen zijn reeds verder, die hebben reeds een ei uitgebroed en zien met trots naar het parmantig rondwaggelende jong; rechts: Tot slot nog een foto van een nieuwe aanwinst van onzen dierentuin: een stormvogel, afkomstig uit Antofagasta (Chili). Een geschenk van den heer E. van Popta.

Twee buitengewoon belangwekkende foto's uit het insectarium, afdeling mimicry, in Artis. Twee insecten, die door de vormen van hun lichaam volkomen gelijk zijn aan boom of plant waarop zij leven. Links: het wandelende blad, volwassen exemplaar, met eieren en een zoo juist uitgekomen jong; rechts: eieren van een wandelende tak, waarvan er een juist is uitgekomen. Het jonge diertje ziet men rechts op de foto.

STADSNIEUWS

Het Berliner Domchor, dat een tournee door ons land maakt en overal waar het tot nog toe optrad buitengewoon succes had. Wij geven hier een foto, genomen op het perron van het Centraal Station, bij de aankomst van het koor. In het midden prof. Hugo Reidel.

Isr. J. Olman, vooral bekend als componist van koorwerken, heeft deze week het feit herdacht, dat hij zich 25 jaar geleden te Amsterdam vestigde. Hoewel de dag ook nu niet onopgemerkt bleef, zal eerst op 5 October in het Concertgebouw de officiële hulding plaats vinden.

EEN SCHITTEREND DENKBEELD — EEN MUSEUM VAN GEVELSTEENEN AAN DEN OPENBAREN WEG, MIDDEN IN DE STAD

Men is begonnen met de voorbereidende werkzaamheden voor de plaatsing van een aantal — twintig — gevelstenen in den muur van het Burgerweeshuis, aan het pleintje in de St. Luciënsteeg. Het plan is, drie groepen steenen in den muur in te metselen, zóó, dat elke groep met haar omgeving in den muur zich harmonisch aansluit aan het geheel. Voorloopig is er nog niet veel van het werk te zien, er staan op de muur nog maar alleen met krijstrepjes de plaatsen aangegeven, waar de verschillende steenen zullen komen, maar zodra de steenen alle zullen zijn geplaatst, zal de omgeving zeker heel wat verfraaid zijn; de kale muur toch was niet bepaald een versiering. In de „Bouwwereld” merkt de heer C. Visser, naar aanleiding van dit werk o.m. op: „Velen zullen het aantal van de daar te plaatsen steenen te groot vinden. Reeds vroeger heeft de redacteur van „De Bouwwereld” gewaarschuwd tegen 't plaatsen van te veel steenen. Hij vreesde een staalkaart en meende, dat hier slechts een zevental steenen behoorlijk kon worden aangebracht.” Wel meent ook de heer Visser, dat een te groot aantal tot ontsiering kan leiden en dat versiering en muurvlak in de juiste verhouding tot elkaar moeten staan, maar volgens hem kan de versiering zeer goed het element vormen, dat met het omringende vak moet worden vergeleken. Dat het muurvlak in de St. Luciënsteeg uit schoonheidsoogpunt door het inmetselen der steentjes schade zal ondervinden, meent de schrijver te mogen ontkennen.

DE HOUTEN POP

DOOR TINE LANGERHORST

"Grootvader, of u's even bij moe wil komen; ze is ziek!" zei Riekje terwijl ze de werkplaats binnenstapte, waar Ben de beeldjessnijder, zat te werken.

Ben van der Nat, 'n oudachtig krom mannetje, keek verschrikt van zijn werk op. Het voortdurend voor over zitten had zijn rug nog meer gebogen dan de ouderdom, want hij was nog geen zestig jaar. Wel had de zorg zijn haar vergrijsd maar zijn goedige oogen blikten nog helder en levenslustig en dat was maar goed ook, want "de beeldjessnijder", zooals hij in de buurt genoemd werd, had zijn oogen wel noodig bij zijn werk.

Riekje was zijn eenig kleindochtertje, 't kind van zijn dochter, die voor 't meisje en haar broer Frits den kost verdiende, nadat haar man gestorven was. En nu was Riekjes moeder ziek. Wat zou dat weer voor een ellende geven, want ze was nooit sterk geweest en de laatste jaren met het harde werken voor 't gezin hadden haar uitgeput.

Van der Nat stond op, zette zijn pet op, deed 'n jas aan over zijn werkpak en volgde Riekje, die al weer weggelopen was om weer gauw bij moeder te zijn, die in bed lag en zeer benauwd was. Grootvader stuurde het meisje weg omeen dokter te halen en toen vader en dochter alleen waren zei de vrouw:

"Vader, er is niets aan te doen, ik weet het al lang dat ik de kinderen verlaten moet."

"Kom, kom, zoo erg zal 't niet zijn," suste de oude man, maar hij wist wel dat zijn dochter gelijk had. De dokter gromde wat, dat de vrouw veel eerder bij hem had moeten komen, niet zoo lang had mogen werken, beter had moeten eten. Enfin 't oude liedje, 't raderwerk was versleten.

Een week later waren Frits en Riekje wezen en hadden bij grootvader hun intrek genomen. Dat was 'n groote verandering voor den ouden man. Hij had altijd zijn eigen potje gekookt, zijn kamertje in orde gehouden, af en toe geholpen door een buurvrouw. Nu verzorgde Riekje hem zoo goed mogelijk. Voor zij naar

school ging zette zij thee, maakte de boterhammen klaar en ruimde het kamertje op, en als zij thuis kwam zorgde zij voor 't middagmaal.

"Een echt huisvrouwetje," zei grootvader.

hem geluk hadden gebracht, want dit jaar had hij veel meer verdiend dan vroeger.

Artistiek was het werk van grootvader niet. Hij sneed versierselen voor tabakspotten en inktstellen zooals men die in volkswinkels

ziet en daarvan had hij vast werk voor een fabrikant, en als hij tijd overhadsneed hij lepels en vorken, boekenrekjes en handdoekplanken, kapstokken en zelfs poppenkoppen.

Toen Riekje nog klein was had hij eens 'n heel mooie pop voor haar gemaakt, en die bewaarde het meisje nog altijd als een schat, hoewel ze allang geen kleertjes meer voor "pop" maakte, maar voor de levende popjes van de buurt, die er in haar smaakvolle jurkjes zoo allerliefst uitzagen dat alle moeders haar opdrachten gaven.

Frits verdiende op kantoor niet veel, en het beetje dat hij over hield was nog niet genoeg om zijn contributie te betalen voor het tooneelgezelschap waarvan hij lid was.

Tooneelspelen was zijn lust en zijn leven en dolgraag zou hij tooneelspeler geworden zijn, maar grootvader zei:

"Jongen, zorg maar dat je een goeie positie op je kantoor krijgt. Studeer liever wat talen in plaats van avonden zoek te brengen met rollen instudeeren voor de dilettantenvereeniging."

Frits haalde de schouders op, maar uit eerbied voor den ouden man borg hij zijn rol weg en nam een of ander studieboek, maar als grootvader sliep, las en repeteerde hij zijn rol tot laat

in den nacht. Ook kwam hij wel eens bij Riekje om geld en 't meisje gaf het aarzeland, want zij voelde dat ze verkeerd deed.

Toen grootvader stierf was Frits achttien jaar en Riekje zestien. De oom, die voogd werd, vond het heel gemakkelijk het tweetal maar te laten waar het was, zelf werkend voor hun broodje en zoo bleven zij in 't huisje wonen. De werkplaats van grootvader werd door Frits voor werkkamer ingericht en hier ontving hij iederen avond vrienden, waarbij eenige jonge tooneelspelers, die hem het hoofd op hol maakten en hem een schitterende toe-

VLIEGERTIJD.

"Als ik maar eerst van school af ben, over een jaartje, dan zal u eens wat zien!" zei 't meisje lachende en werkelijk, toen zij van school was, zag 't ijverig ding nog kans voor de burenr kousen te breien en naaiwerk te verrichten. Zij kreeg steeds meer klanten en ze was heel blij dat ze ook wat meeverdiende in het huishouden.

Frits was den heelen dag op een kantoor, maar 's-Zondags zat het drietal in 't keurig nette kamertje aan de straat, en zij spraken druk over wat zij gedaan hadden en nog zouden doen. Grootvader beweerde dat de kinderen

komst als kunstenaar voorspelden. Het einde was, dat Frits zijn kantoor vaarwel zei en een plaatsje kreeg aan een derderangs theater. Van dien dag af liep hij keurig gekleed en ging veel uit, wat voor zijn studie noodig was, zooals hij aan Riekje vertelde, maar wat in werkelijkheid heel wat geld kostte en Riekje moest het bij betalen, want aan het gezelschap, waarvan Frits lid was, werd niet veel betaald.

Gelukkig kreeg Frits spoedig betere rollen, en dus ook meer geld, maar dat werd weer spoedig uitgegeven als hij met zijn collega's uitging.

De arme Riekje werkte zoo hard zij kon, zat tot laat in den nacht op om te naaien en dan bemerkte zij heel goed hoe Frits zijn geld uitgaf, als hij suf of half dronken door zijn vroolijke vrienden werd thuis gebracht. Frits verweet haar dan, dat zij opleef om hem te bespieden en het gaf niet, of zij hem aan het verstand trachtte te brengen dat het noodig was, dat zij zoo lang werkte.

"Kon ik maar een winkelzaak beginnen," dacht ze wel eens, en ze sprak er ook met Frits over, die beloofde heel zuinig te zijn, dan konden zij wat sparen en 't volgend jaar een winkelhuis huren. Maar helaas, het zou anders gaan.

Op een nacht dat Frits met zijn vrienden uit geweest was, keerden zij in een zeer overmoedige stemming terug. Het had een paar dagen gevoren maar het ijs was nog niet sterk genoeg in de grachten. Toch waagde een van de jongelieden zich op het ijs en riep de anderen toe, het hem na te doen. Frits was zoo dwaas hem te volgen en hij zakte door het ijs en werd met veel moeite gered. Het gevolg was een lange ziekte en toen Frits genezen was had een ander zijn plaats aan het tooneel gekregen en kon hij 'n ander baantje zoeken. Wel vond hij weer iets, maar voor kleine rollen en weinig geld; en in plaats van naar een betere woning te trekken was het tweetal genoodzaakt, het huisje, waar zij zoo lang gewoond hadden, te verlaten en een klein kamertje met zolder te betrekken.

Schreiende pakte Riekje de meubelen in die hun nog overgebleven waren. De oude pop, die grootvader haar gegeven had, hield zij heel lang in haar hand en zij dacht aan den ouden man, die deze voor haar gemaakt had en die te vroeg gestorven was. Als hij nog leefde zou Frits niet zoo lichtzinnig geworden zijn, en het scheelde niet veel of zij stelde zich zelf aansprakelijk voor het slechte gedrag van haar broer. Zij had hem geen geld moeten geven, zij had het hem thuis gezelliger moeten maken, zij, en nog eens zij... Mogelijk kon zij het nog goed maken. Zoo dacht het meisje en streelde over den houten kop van de oude pop. De pruik, die op den kop geplakt was, scheen door vochtigheid los gegaan te zijn, en zij zocht lijm om hem weer op te plakken.

"Bewaar de pop goed," had grootvader gezegd vóór hij stierf en dus moest zij zorgen dat de pop er goed bleef uitzien. Toen Riekje de pruik aan den binnenkant vol lijm gesmeerd had en hem op het houten kopje wilde drukken, zag ze in den uitgeholden kop een propje papier zitten. Half in gedachten trok zij het propje er uit en zag dat haar naam erop stond. Er scheen iets in te zitten dat nog al zwaar was en hard aanvoelde. Op het stuk papier stond: "Voor Riekje, als zij door schuld van Frits in ongellegenheid mocht geraken." Zij opende het pakje en er rolden gouden tientjes uit. Twintig mooie, glinsterende gouden tientjes! Die had grootvader opgespaard al jaren geleden, want sinds den oorlog waren er geen gouden tientjes meer in omloop!

Tweehonderd gulden — en aan goud stellig nog meer waard. En dat alles was voor haar! Nee, natuurlijk ook voor Frits, want het was toch niet door zijn schuld, dat ze nu zoo arm geworden waren. Zij brandde van verlangen naar zijn thuiskomst om hem van het geld te vertellen. Eindelijk hoorde zij hem aankomen. Met een boos gezicht gooide hij zijn hoed op een stoel en riep:

"Riek, we kunnen ons wel ophangen. Ik heb van den baas weer gedaan gekregen!"

"Nou, veel bracht je toch niet in," zei Riekje lachend.

"Je wilt toch niet zeggen, dat we van jouw armzalig naaiwerk geleefd hebben?"

"Ja zeker wil ik dat zeggen. Wat jij verdiende gaf je ruimschoots uit aan kleeven, fuifjes en sigaretten. Kijk mijn huis-houdboek maar in."

"Riek, Riekje, is 't heusch zoo erg met mij? Ik heb 't niet geweten en nu zal ik toch mijn best doen. Ik ga weer naar kantoor en laat het tooneel schieten!"

"O, Frits, dat zou 'n geluk zijn!" riep 't meisje. En toen vertelde zij van de twintig goudstukken en dat ze daarmee de achterstallige huur kon voldoen en van alles kon inslaan om een kleinen winkel te beginnen. En toen liet zij hem het briefje van grootvader lezen en Frits snikte als een kleine jongen met het hoofd op Riekjes schouder.

"Grootvader heeft het wel vooruit gezien, dat ik aan het tooneel zou gaan en dat dit mijn ongeluk zou worden," zei hij droevig.

"Maar nu beginnen wij van grootvaders geld een zaak," lachte Riekje.

"Wij? Het is jouw geld, en als jij er een zaak mee wil beginnen is dat jouw zaak!"

En toen lachten zij beiden om die woordspeling.

Twee jaren zijn voorbij gegaan. Het winkel-tje is een groote winkel geworden. Grootvaders werkplaats is er bij aangetrokken en het bovenhuisje is nu bewoond door Frits, die een lief vrouwtje heeft dat dapper in de zaak meehelpt, terwijl Riekje het werk uitdeelt aan vijf of zes naaimeisjes die heel den dag aan de naaimachine zitten. En als Frits 's avonds van zijn kantoor thuis komt en de boeken opmaakt, lacht hij vergenoegd en zegt dat het zoo langzamerhand tijd wordt dat hij zijn kantoor opgeeft, om in betrekking te komen bij zijn zuster als boekhouder en chef.

ONS KINDERHOEKJE

HET NIEUWE TOILETJE

— DOOR JOH. v. d. HOEK —

Poppetuitje stond als aan den grond genageld. Haar mond zakte open, haar oogen staarden... Ze wankelde.

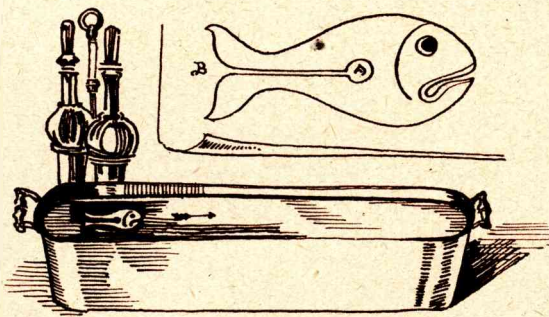
Jo Verhagen ving haar in haar armen op. Mies van Gravenburg kwam met een glas water aandrigen.

De andere meisjes konden van verbazing haar oogen niet gelooven. Eenige knielden naast de doos neer. Ja! het was zoo! Ze hadden goed gezien...

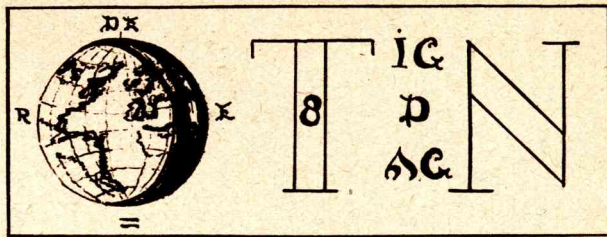
Ze haalden het kledingstuk uit de doos. Netjes opgevouwen, rolde het nu uit elkaar. Geen twijfel meer mogelijk!

Het kostbare toiletje, de gebeurtenis van de kostschool, was een blauwe werkmanskiel...

DE ZWEMMENDE VISCH

Men knipt een visch uit gewoon schrijfpapier, zooals de teekening in natuurlijke grootte aangeeft. In het midden maakt men een gaatje (a) hetwelk men met een smal kanaaltje in b laat uitloopen. Men vult een langwerpigen bak met water en hierin legt men den visch, zoodat het onderste vlak geheel met het water in aanraking komt, waarbij men zorg moet dragen dat de bovenkant droog blijft. Vervolgens laat men voorzichtig een druppel olie in het gaatje a vallen. Deze olie zal zich over de wateroppervlakte willen verspreiden, hetgeen slechts mogelijk is als het door het kanaaltje a—b naar buiten vloeit. Door de drukking in de tegenovergestelde richting, zal de visch zich voorwaarts bewegen, iets wat tamelijk lang kan duren.

Poppetuitje wilde zelfs niet meer naar de doos kijken. Een bel luidde. De meisjes gingen naar de studiezaal. Poppetuitje leunde met de ellebogen op haar lessenaar en liet haar hoofd in de geopende handen rusten.

De meisjes keken naar haar.

Eindelijk zei Jo Verhagen, dat het nu lang genoeg geduurd had. Ze verliet de studiezaal.

Teun was de tuinman van de kostschool. Het beviel Teun er best. Kalm werk, kost en inwoning, en nog zakgeld toe, dat was toch maar alles, wat een mensch kan verlangen, meende Teun. Teun was al op jaren. Hij werkte dan ook steeds kalmjes aan en was, uitzonderingen daargelaten, 's avonds vier of vijf uur klaar, waarna hij rustig de krant ging lezen en zijn steenen pijpje rookte.

Meer kon een mensch toch niet verlangen, meende de oude tuinman.

Teun hield van rust en gemak. Geen wonder dan ook, dat hij nu woedend was.

Zijn krant lag reeds gereed. Zijn pijp was gestopt. En in plaats dat hij nu uitrusten van zijn dagtaak, moest hij naar de stad. Meer dan een half uur loopen. Hij kon ook wel met de autobus gaan, maar zoo'n ding vertrouwde hij zijn kostbare leven niet toe.

(Teun was geboren in den tijd van de trek-schuit).

Teun mopperde en pruttelde en zwaaide heftig met zijn armen.

Hij bereikte de stad en mopperde en pruttelde nog, toen hij, na eenige straten doorgedaan te zijn, voor een winkel stil bleef staan.

"Hier is 't!" bromde de oude tuinman.

Hij ging den winkel binnen en uit een klein kamertje verscheen een juffrouw.

"Blijft u, meneer?"

"Teun wierp een pakje, dat hij had meegebracht, op de toonbank en zei:

"Kijk zelf maar d'ris!"

De juffrouw maakte het pakje open en stond verbaasd voor zich uit te kijken.

"Wat wilt u daarmee, meneer?"

"Wat ik daarmee wil?" raasde Teun. "Daar wil ik voor hebben, wat ik besteld heb. Dacht u, dat ik zulke todden kon gebruiken? Lijkt gewoon nergens op."

"Maar ik begrijp u niet!" wierp de juffrouw tegen.

"Dan zal ik het u kort en goed zeggen," besloot Teun. "Als ik een blauwe kiel bestel, dan wil ik ook een blauwe kiel hebben. En niet zoo'n prul. Moet je zoo'n ding eens even bekijken. Kleuren, waar je oogen zeer van doen. Lintjes, strikjes en... warempel, het lijkt wel zijde. Dacht u soms, dat ik in 't zij kon gaan werken!"

De juffrouw meende iets te begrijpen.

"U bedoelt," vroeg ze, "dat u een blauwe kiel hebt besteld en dit hebt ontvangen?"

"Ja!" knikte Teun.

"Zoo!" zei de juffrouw. Anders niets. Ze kon het zich niet indenken. Dit was een mooi toiletje. Maar de firma verkocht die toch niet. Ze wilde den tuinman wel een blauwe kiel voor haar eigen rekening geven, als zij dan het toiletje mocht hebben. Het zou haar juist passen.

Ze vroeg nog het een en ander, doch hij antwoordde niet anders, dan dat hij een blauwe kiel moest hebben.

De juffrouw deed een stille verzuchting, dat de baas toch maar gauw thuis mocht komen.

De deur ging open. Jo Verhagen verscheen.

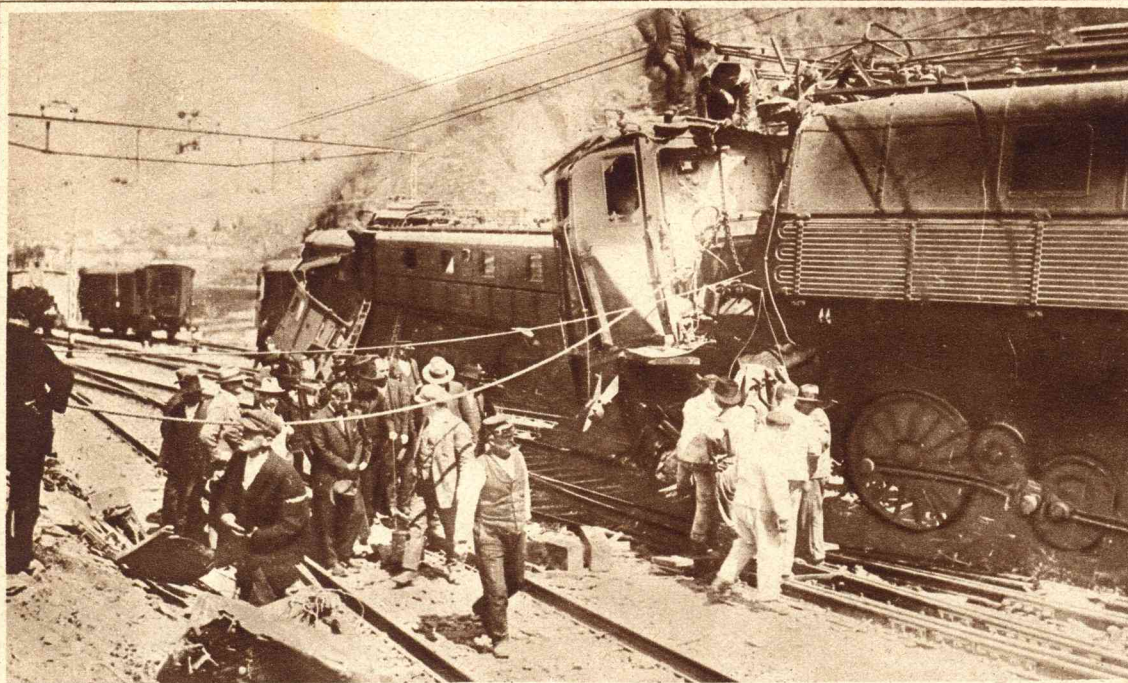
"Er heeft een vergissing plaats gehad!" zei ze en overhandigde Teun de kiel.

Tevreden ging de tuinman met haar terug. Onderweg vertelde Jo, hoe ze met Mies samen het toiletje en de kiel hadden verruild. Beiden schaterden.

Het is al eenigen tijd geleden, maar als men op de kostschool over het toiletje spreekt, weet een ieder, wat er wordt bedoeld.

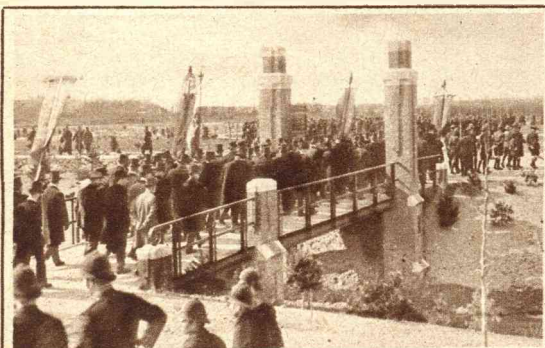
WAT BUITEN AMSTERDAM GEBEURD IS

De verschrikkelijke spoorwegramp te Bellinzona, waar twee sneltreinen van de Gothard-baan tegen elkaar reden en die aantal van reizigers het leven gekost heeft.

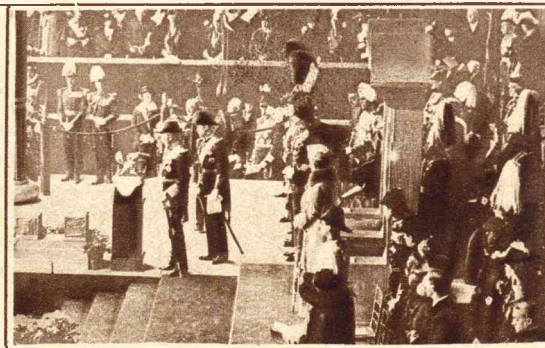
Jackie Coogan studeert bij zijn ouders thuis in Sierra Nevada een nieuwe rol in.

De begrafenis van mr. v. Ketwich Verschuur, burgemeester van Groningen. De stoet op weg naar het kerkhof.

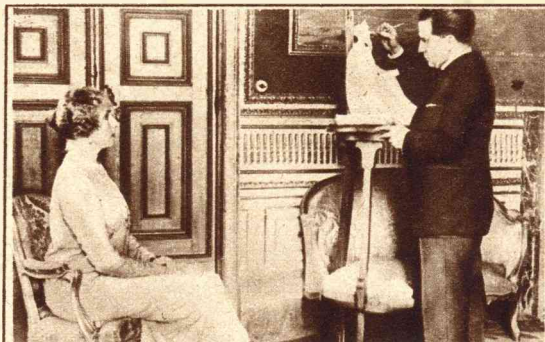
Ex-keizer Wilhelm met zijn echtgenote op een wandeling te Doorn, op den eersten Paaschdag gekiekt.

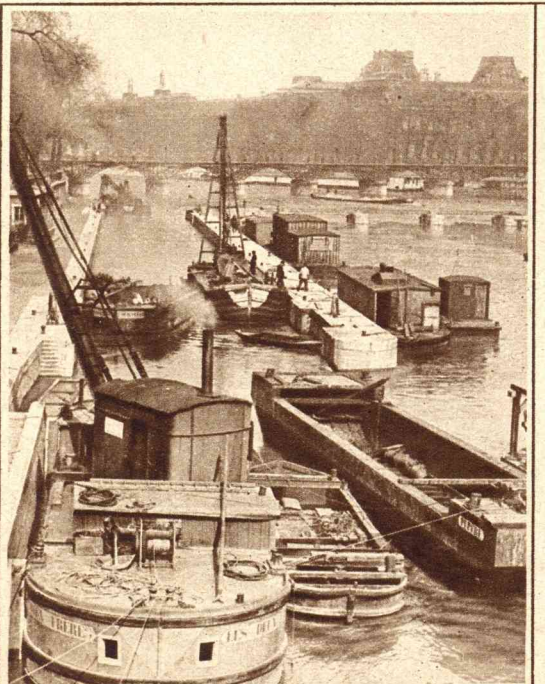
De opening van de tentoonstelling te Wembley. De Koning van Engeland verricht de openingsplechtigheid.

Het nieuwe moderne schakel- en transformatorgebouw te Wormerveer.

De Koningin van Spanje poseert in het paleis voor den beeldhouwer Ortell.

Een aan velen bekend plekje te Parijs gaat veranderen. De sluis aan de Monnaie, die gaat verdwijnen.

Mussolini, die blijkens den uitslag der verkiezingen, nog steeds verreweg de overgrootste meerderheid der bevolking achter zich heeft, is tot ereburger van Rome bevorderd. Men ziet hem hier tusschen Senator Cremonesi en gen. Diaz.

DE LAATSTE BLADZIJ

KLEEDERMAKERIJ VOOR DAMES EN HEEREN. W. VAN DROFFELAAR, OVERTOOM 299, AMSTERDAM TELEFOON ZUID 8361

OVERTROEFD.
Twee bluffers stonden tegen elkaar op te snijden bij den Niagara-waterval.
„Ik heb eens een man gezien die hier tegen op zwom,” verzekerde de een.
„Heb je dat zelf gezien?” vroeg de ander.
„Ja, met m'n eigen oogen.”
„Nou — dat was ik.”

DE ONTGOOCHELDE.
„Kan jij droomen uitleggen?”
„Ja zeker.”
„Wat beteekent 't als 'n getrouwde man droomt, dat hij nog vrijgezel is?”
„Dat beteekent een groote teleurstelling, als hij weer wakker wordt.”

BESCHEIDENHEID.
Een film-acteur eischte van zijn directie een enorme som geld wegens contractbreuk.
„Want,” zoo zeide hij voor het gerecht, „ik ben de grootste acteur van de wereld.”
Een zijner vrienden maakten hem er later opmerkzaam op, dat eigen lof niet al te frisch riekt.
„Ja,” was het antwoord, „ik ben er me wel van bewust, dat mijn woorden een eenigszins eigenaardigen indruk moesten maken, maar wat kon ik anders zeggen? Ik werd immers onder eede gehoord!”

LET OP JE WOORDEN.
Twee mannen waren in druk gesprek gewikkeld over het zoo interessante onderwerp — de vrouw.
„Als je die moderne vrouwen van tegenwoordig aanspreekt, mag je heusch wel goed op je woorden letten,” zei Jansen na een poosje.
„Hoe kom je daar zoo aan?” vroeg Smits. „Heb je misschien eens zooiets ondervonden?”
„Ja,” antwoordde Jansen. „Laatst wilde ik Lizzy om haar hand vragen en ik zei: Liefste, ik zou met jou tot aan het uiteinde der aarde kunnen gaan.”
„En wat was haar antwoord?” vroeg Smits.
„Ze zei: Nee, dat zou je niet! Ik vroeg, waarom dan niet en ze antwoordde: Ten eerste, omdat ik niet ga en ten tweede, de aarde heeft geen uiteinde.”

EEN WEINIG OVERDREVEN.
„Ons keukenmeisje kooft mijn eieren altijd te hard.”
„Onze keukenmeisjes blijven daar nooit lang genoeg voor.”

DE EERSTE VERSLAPPING.
„Hoe gaat het met 't jonge paar? Zijn ze nog even verliefd op elkaar als in 't begin?”
„Schijnt van niet. Ze hebben nou ieder een parapluie.”

Café „OOSTERBAAN”
MARNIXSTR. 166 AMSTERDAM
TELEF. 46087
SPECIAAL AMSTELBIEREN VERGUNNING
KOUDE KEUKEN TOT 1 UUR 'NACHTS.

SNUGGER.

„Ken jij die mop van den gids, die twee schedels van Napoleon laat zien — één van toen hij een kind was en één van den volwassen Napoleon?”
„Nee, laat eens hooren!”

RESTAURANT „PRINCESS' ROOM”
Kalverstraat 28 - Amsterdam
Lunch- en Dagschotels. Diners vanaf f1.75
Prima keuken. Matige prijzen.

DE SLIMME EVA.
„Foei Lieze, geef je Broer niets van je appel?”
„Nee moeder, weet u wel, Eva liet Adam van haar appel bijten en daar is iedereen boos om.”

IN HET MUSEUM.
„Dit porcelein is een paar honderd jaar oud.”
„Goeie genade, wat waren de meiden vroeger toch voorzichtig.”

SLIMMERD.
„Hoor eens kellner,” zei de geregelde bezoeker van het restaurant, „voortaan zal ik je eens in de maand wat geld geven, dat is gemakkelijker voor me dan een fooi op iederen dag.”

De kellner boog dankend.
„Maar zou meneer misschien zoo vriendelijk willen wezen, me mijn fooi dan voor een maand vooruit te willen geven?”
Lichtelijk verwonderd gaf de bezoeker eenige guldens en vroeg toen:
„Vertrouw je me anders niet?”
„O meneer, zeker wel, maar 't is zoo voordeeliger voor me, omdat ik hier morgen weg ga.”

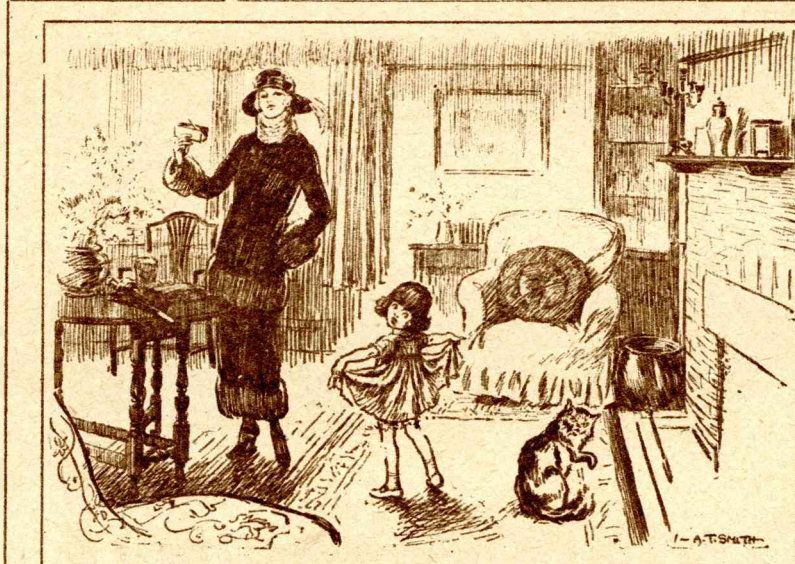
HET VERLOREN DUBBELTJE.
Willy kwam huilend uit school.
„Wat is er gebeurd, ventje?” vroeg Oma medelijdend.
„Meneer beloofde een dubbeltje aan den jongen, die het beste zijn sommen maakte en nou heb ik 't dubbeltje verloren!”
„Huil maar niet meer, schat, hier heb je een ander dubbeltje. En vertel me nou eens, hoe het kwam, dat je het verloren hebt.”
„Nou, ik had de sommen niet goed.”

UITVERKOOP.
„Kinderen half geld,” las kleine Albert, in groote letters, bij den ingang van de bioscoop.

„O moeder, koopt u nu 'n broertje voor me? daar is uitverkoop van kindertjes!”

LIEVER BEDELEN.
„Maar man, schaam jij je niet om geld te bedelen? Zoo'n stevige gezonde kerel als jij?”
„Ja mevrouw, ik schaam me wel, maar eens, toen ik geld genomen had, zonder bedelen, heb ik er drie maanden voor gekregen.”

GRIJS HAAR VERDWIJNT
zonder verf, geeft niet af en absoluut onschadelijk. Proefflacon 75 cts. of 85 cts. postw. of remb. Wederverkoopters korting.
Hoofdvertegenwoordiger voor Amsterdam:
B. BROUWER, Coiffeur, J. P. Heyestr. 64, Amsterdam
Te bereiken met lijn 1-6-7-17-23.

„Wat hebt u daar, moes?”
„Een muizenval, kindje.”
„O moeder, laat 'm niet aan poes zien, alstublieft! Hij zou 't zich zoo aantrekken!”
(London Opinion)

„MERCURIUS”
KANTOORBOEK-EN PAPIERHANDEL
Singel 383, Tel. 47400
— AMSTERDAM —
Speciale aanbieding in dozen en mappen postpapier

